

Krisis Sa Musikang Asyatiko*

Ang Komperensya sa Maynila 1975

Somtow Sucharitkul**

Ang Asian Composer's League-Conference-Festival na ginanap sa Maynila noong Oktubre, 1975, ang siyang ikatlong okasyon lamang na nakapag-tipun-tipon ang madaming mga Asyatikong kompositor upang linangin at subukang lutasin ang kanilang mga magkakatulad na mga suliranin. Ang liga ay nabuo buhat sa isang bagong pagtanaw ng pagkakakilala sa sariling kakanyahan, isang lantad at hayagang pagnanais na mapatid ang pagkakatali ng mga Asyatikong kompositor sa malayong daloy ng kulturang Europeo. Ang daang tinutungo ay siya lamang talagang manggagaling buhat sa Asya. Ang mga kompositor ay nangahulugang pinangatawanan ang kani-kanilang mga bansa, na parang mga err.bahador, at ang kumperensya ay opisyal na binuksan ng Unang Ginang, kasama ang Pangulo ng Pilipinas. Buhat sa simula, ang katayuan ng mga pambansang delegasyon ang parang siyang nagtatakda sa Komperensiya na maging isang "uncomfortable hybrid."

Sa komperensyang ginanap noong isang taon (Kyoto, Japan, 1974), naramdaman kong wala itong lubhang napagtamo sa larangan ng pakikipagpalitan ng mga kaisipan. Ang may daan-daan o higit pang mga kompositor na dumalo ay pansamantala lamang nakapagharap ng kanilang mga kuro-kuro, na may halong pagtitimping ugali ng mga Asyatiko. Karamihan sa mga talakayan ay napatungkol sa mga palakad at mga batas, na kahima't may kainaman, ay di nakasagot sa tunay na layunin ng komperensya. Di gaya ng daigdig na Kanluranin, ang Asya ay isang lupaing may mga bakod na di malalampasan at may mga kulturang mapanibughong nagbabantay laban sa polusyon sa kultura. Lahat ng mga bakod na ito'y naitirik noong Kom-

*Galing sa "Crises in Asian Music," *Tempo*, Blg. 117, Hunyo, 1976, p. 18-22. Isinalin buhat sa Ingles ni A. Nicolas, Jr.

**Si S. Sucharitkul ay isang batang kompositor na Thai.

ang buong kaisipan ng pagiging kompositor ay talagang-talagang Kanluranin. Ang kaisipan ang kompositor ay lumilikha, na ang kanyang nilikha ay sa gayo'y nagiging halos isang kabuuang iniuukol at banal, ay kung tutuusi'y kamakailan lamang na naging ganap sa pananaw ng musikang kanluranin at ito'y umusbong na lamang nitong huling klasisismo. Sa musika sa Asya, hindi isang gawi ang pagpitaganan at kilanlin ang isang manlilikha o kompositor; sa katunayan, kalimita'y di siya nakikilala. Ang binibigyang-diin, katulad sabi ni Hsu Tsang-Hwei, ay "wala sa komposisyon, kundi nasa pagganap." (Sa kaugalian sa Thailand, halimbawa, ang musika ay bahagi lamang ng isang nalikhang *Gesamtkunst*. Ang pagganap ay walang salang nangangailangan ng pagkakapantay-pantay ng mga titik, sayaw at dula. Ang mga anyo ng sining ay di ipinagsasama-sama upang makabuo ng isang *Gesamtkunstwerk*; sa halip, kailangang paghati-hatiin ang isang likha ng sining upang maihiwalay ang musika. Kalimitang itinatanong sa akin sa Thailand, kapag napag-alaman nilang ako'y isang kompositor, na kung sinulat ko ang musika, ay gayundin ang mga titik!)

Napakahirap, at maaaring di tama, upang asahan ang isang kulturang tanggapin ang mga ipinagpipilitang pandama sa mga pagpapahalaga. Maraming mga kompositor na Asyatiko ang nakararamdam na ito'y kanilang kinakailangang gawin; subali't sa mararaming lugar, ang taguring Asyatikong kompositor ay maaaring makitang isang kontradiksyon sa turing.

SUMMARY

The Asian Composer's League Conference-Festival, held in Manila last October, 1975, was only the third occasion at which large numbers of Asian composers had assembled to thresh out and try to solve their common problem. The League had evolved out of a new sense of regional identity, an explicitly stated desire to combat the dependence of isolated Asian composers on the distant European mainstream. Works by Asian composers were performed at evening concerts, while in the conference itself, there were heated arguments over the nature of music, the question of preserving and protecting the Asian attitudes to art and

whether or not these attitudes are fundamentally different from those of the West, and especially the dilemma of how to find a viable contemporary Asian style. Topics of papers and discussions included a kind of minimalism consciously blurring the dividing line between the sounds of nature and the composer as artificer; contemporary music in the West being influenced at least by superficial aspects of Asian music, and Asia in turn becoming influenced by avant-garde European music of about twenty years old; and composers finding their way into reborrowing superficial sonorities from Western music whose original inspiration may have been superficial aspects of Asian music.

Other conflicts which became apparent were problems of compositional techniques which pitted two wholly different textures of contemporary-western and traditional-Thai against each other without apparent conciliation; use of Indonesian scales in orchestral works with a predominantly romantic harmonic structure; American composers whose "Chinese" music regarded by some Chinese to be only superficially Chinese; Asian composers using techniques now abandoned by contemporary composers in Europe — not things abandoned fifteen years ago, but some rules of harmony and progression a hundred years about of date.

A European delegate stated that computer music will shortly replace everything, electronic music being obsolete now — an idea typifying a certain European cultural chauvinism which always confronts the Asian composer. An American delegate, however, contradicted this by referring to "our inner tempo being dictated more by locality and less by an international atomic style. Contrary to what we thought before, Europe, now we all know, is ethnic like the rest of us."

A final problem focused on the fact that the whole concept of a composer is really purely Western, as opposed to Asia's situation where the creator is not traditionally elevated, where, in fact, he is often anonymous, and where, the emphasis "lies not in the composition but in the performance."